

DOMOLJUB.

Slovenskemu ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja kot priloga „SLOVENCU“ vsak prvi in tretji četrtek meseca. Ako je ta dan praznik, izide „DOMOLJUB“ dan poprej. Cena mu je 80 kr. za celo leto; 40 kr. za pol leta. Naročniki „Slovenca“ ga dobivajo zastoj. — Spisi in dopisi naj se pošiljajo: uredništvu, naročnina in inserati pa opravištvu „DOMOLJUBA“, Ljubljana, v nemeniških ulicah št. 2. — Naznanilo stane 8 kr. za dvostopno petit-vrsto, če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat, in 15 kr., če se tiska trikrat. Večkratno tiskanje je še veliko ceneje.

Štev. 13.

V Ljubljani, 2. julija 1891.

Letnik IV.

Kaj je novega po svetu?

V **državnem zboru** na Dunaju so se razmere za nas Slovence bistveno spremenile. Razdrla se je poprejšnja večina desnice v državnem zboru, pri kateri so bili tudi naši slovenski poslanci in sedaj so odločevalni v državnem zboru nemški liberalci in Poljaki. Mi torej nimamo za zdaj nič posebnega pričakovati iz državnega zbora, dasi se naši poslanci skrbno in vestno trudijo, da bi vsaj v gmotnem oziru kaj pridobili za svoje volilce. Med drugim nam je omeniti izvrstnega govora kanonika Kluna, ki je govoril o preložitvi velikih cest na Gorenjskem in Dolenjskem; dalje je govoril za vravno Savo, priporočal je vladi, naj vendar enkrat dá kaj podpore, da se napravi toliko potrebni most čez Savo pri Radečah in naposled je govoril o osuševanju ljubljanskega močvirja. Poslanec Kušar je zahteval, naj se prestavi vojaška bolnica iz srede ljubljanskega mesta in naj se zopet ustanovi gimnazija v Kranju. V prihodnjih dneh bodo govorili tudi drugi slovenski poslanci, ki imajo seveda še mnogo povedati o potrebah slovenskih dežel. — **Zveza za ohranjenje miru** se je zopet sklenila za šest let med Avstrijo, Nemško in Italijo. Dokler bode ta zveza trdna, skoro se ni bati nobene vojske. — Po vsem katoliškem svetu, vzlasti tudi v naši domovini se je posebno slovesno obhajala **slavnost tristoletnice sv. Alojzija**. Od raznih krajev smo dobili o tem obširne dopise, katerih seveda ne moremo objaviti, ker bi sicer drugega berila ne mogli podati svojim bralcem. Le toliko rečemo, da so se fare kar sku-

šale med seboj, kje da bodo lepše praznovali to redko slavnost. — **Presvetli cesar** je zadnji čas prišel na Reko in v Dalmacijo, kjer so se posebno veselo spominjali 25 letnice slavne bitke pri Kustoci; cesarja so povsod spoštljivo in radostno pozdravljali in sprejemali. Ogri so pri tej priliki zopet pokazali svoje smrtno sovraštvo do Hrvatov. Niso namreč povabili hrvatske čitalnice, da bi se bila udeležila cesarjevega vsprejema, najeli in nahujskali so razposajeno, pijano druhal, da je „eljen“ kričala, razgrajala po reških ulicah, psovala Hrvate, trgala hrvatske zastave in Hrvatom okna pobijala. — Pač južni Slovani ne zaslužijo, da bi z njimi Magjari tako gospodarili. Zakaj ko so se Ogri puntali zoper cesarja, so se ravno Hrvati odlikovali s posebno zvestobo do Avstrije, ter branili njeni prestol. — V **Afriki** se zopet širi **koler**, ki se vedno bolj bliža tudi Evropi. Zraven tega so pa po Afriki tudi kobilice delale strašno škodo. V kolikem številu da se prikazujejo in kako da vse uničijo, kjer se pokažejo, tega si mi skoro misliti ne moremo. Kakor velik črn oblak prihrumé od daleč. Napolnjujejo celo uro daleč ceste, polja, hiše, vasi, gozdove; žró travo, cvetice, sadove, žito, kožo na drevesih. Nikdo jih ne more ustaviti; ne ogenj, s katerim jih končujejo domači, ne vojaki. In ta oblak se bliža vedno bolj severu in nekaj jih je tudi čez morje že prišlo na Italijansko in na Francosko. Kardinal Lavigerie v Afriki je ukazal posebne molitve zoper to strašno šibo božjo.

Kaj je novega po Slovenskem?

Od Pohorja. (Cesar na Štajarskem.) V Gradcu bodo zidali novo poslopje na vseučilišče ali visoke šole. Dotični denar bo se našel sveda v blagajnici državnje. Nekateri gospodje so na Dunaj se podali ter svojega cesarja prosili, naj bi Njih Velikanstvo s svojim obširnem posestom mesto Gradec obdalo, ko bo se na zamenjavo poslopje vžadalo temeljni kamen. Toda cesar se naravnost odgovoril, da želji vstredi ne morejo in da teci k slovesnosti ne bodo prišli. Vselej odgovoril so gospodje, ki imajo gledé starbe prve besede, skrenili tako, da bodo dotični kamen vložili na tihem. Poudarilec teh vrstic pa je bil s takim častnika spovednik, ki pravi, da je dotični vladar predložitno prošnje odbil zavoljo tega, ker so v Gradcu nekateri prebivalci preveč naravnost nemirno-liberalnega duha, in ta velikomirna navdušenost jim sredi vrede čet mejo na — Prusko. Ni treba praviti, da so po naših krajih takovani „liberalci“ najpogostejši pomočniki „prostozidarjev“ ali „fajmaurarijev“, to je po vsem svetu razširjeno društvo, katere ima namen: podreti oltar in tron, t. j. odpraviti kristijanstvo. T njim pa tudi cesarje, kralje, papeže vladarje. Nesrečonosni „liberalizem“ je kmetškemu stanu, ki je stebler državi, nagradil po črni barvici palice, rokovala in obrnila široki v roke nekaterih bogatnikov. „liberalci“ nabeli so kopati grob mladji nam Avstriji. Tisti državi, ki je

danes še najbolj na poti „fajmaurarijem“, izmed katerih jeden veljavnik je že pred štridesetimi leti glasno izrekel: „Delenda est Austria“, t. j. „Avstrijo moramo razdreti.“ V našem cesarstvu je kristijanstvu in državi nevarno društvo sicer prepovedano, toda ono pri nas deluje skrivaj in pod raznimi imeni. Na Dunaji, postavim, imenuje se „dobrodelno“ društvo „Humanitas“. Ud in podpredsednik tega društva, kakor se je spricalo pri nekej pravdi v Celji, je tudi državni poslanec dr. Foregger, za katerega so pri volitvi vlani glasovali Celjani, potem zapeljanci v Rogatec, v Vitanji, večina v Vojniku, v Brežicah, v Laškem in še nekateri po drugih trgih. Imenovani gospod je enkrat že v državnem zboru predlagal postavbo, katere bi naj dovoljevala, da se „fajmaurariji“ tudi v Avstriji smejo zbirati očitno. Večina poslancev pa je predlog zavrgla in s tem odstranila novo most-nico za most na Prusko, kjer ima „fajmauraristvo“ še močne roke. Po „prostozidarstvu“ dišeči „liberalizem“ nikjer ni prinesel o svojem času na ves glas obetane sreče. Zatorej se ni treba čuditi, da skor desetletja goljufano ljudstvo v novejšem času „liberalce“ spravlja med staro šaro. Prvi so se poskušili gibati prebivalci na Dunaji. Tam namreč vsako leto po postavi izstopi iz mestnega zastopništva po nekoliko odbornikov. In pri novih volitvah so tadnja leta konservativni ali kristijansko misleči

Listek.

Blanka.

I

Debel tam na neizmernem morjem nasejanih je med Azijo in Ameriko cela vrsta velikih in manjših otokov. Imenujejo se sandviški otoki. Obdaja jih tako imenovano tiho morje, ki neprestano pljuska s svojimi močvirskimi valovi na obzračja teh otokov. Jeden otok pa je med njimi, nad katerim se gotovo dviguje čudoviti bledeniš duhov in detele velike ljubeni, ki so in dan prepevajo nad otokom čudovite čudovite kristjanski ljubeni. Mnogo je kraljev in cesarj, kjer kraljuje nesreča, a tako tujnega kralja pač ne poznam, nego je ta otok, ki se imenuje Modrič, to je kraj nesreče, kjer prebiva izgubljenost, v čitajo smrt čudovite ljudstvo. To so gotovi bolniki, katere zaradi nedolžnosti gospodja iz vseh sandviških otokov ni sem pošilja v prognanstvo, v smrt. Ni jednega in med njimi zdravega na celnem modriškem otoku. Kakih čudov nesrečnikov tava

po otoku sem ter tja boječ se smrti in trepetajoč pred strašno boleznijo. Ta otok je lepa planjava, take pol ure dolga in pol ure široka; na eni strani štrle proti nebu divje pečine, ki zahodnim viharjem branijo v dolino, na drugi strani pa se dolina polagoma nagiblje proti morju. Zrak na otoku je zato mil, zemlja rodovitna in lepe palme rastejo po otoku.

V senci pod neko palmo stoji zamišljena osemnajstletna deklica. Svoje vitko zraščeno telo naslanja na debla in tré nepremično tja v tihi večer, gledajoč, kako se solnce, tisočkrat odsevajoč iz morja, posavlja od otoka. Zarek pade tudi na mlado deklico, in spoznati je na njenih cvetočih licih črne lise. To so tve priče, da je tudi njo zgrabila grda bolezen; kmalu bode razjedla mlado življenje. V kratkem času pokrili bodo truplo črno-rudeči turovi, ti se bodo odprli in prej lepo telo bo jedna sama razvojača rana: roke in noge bodo odpadle, ako se uboge žrtve ne poprej ne usmili jedina prijateljica — blede smrt.

Debele solze utrinjajo se mladi deklici iz oči in kapljajo na cvetice, ki pred njo tako dražestno cvetijo, kakor je nedavno cvetela tudi nesrečna — Blanka.

Dunajčani starim „liberalnim“ zastopnikom začeli dajati slovo, poskus se jim je obnesel tako, da je danes že okoli tretji del mestnih zastopnikov, kateri z „liberalizmom“ ne marajo imeti nobene zveze. Med sedanjimi odborniki mestno-občinskimi se zraven nekega župnika nahaja tudi jeden kapelan, namreč č. g. Lačka. Da je totič gospod „liberalnim“ časnikarjem pri sreči, razsodiš lahko, če znaš, kako „liberalce“ spoštuje duhovnika. Pri zadnjih volitvah občinskih je zopet izvoljen za novo dobo triletno. Vkljub „liberalnej“ sili so ga davkoplačevalci na Dunaju izbrali še v deželni zbor. Pri volitvah vlani pa je malo manjkalo, da ni postal celó državni poslanec; prišlo je namreč do ožje volitve med kapelanom in liberalcem, in „liberalci“ so s pomočjo denarja in časnikov „vse žile“ napeli, da so „liberalizmu“ pomagali do zmage. Po nekaterih drugih okrajih v mestu se je pač posrečilo, da je v državni zbor prišlo pet krščansko-zavednih mož, med temi je tudi knez Liechtenstein, to je tisti gospod, ki je še kot zastopnik nemško-štajarskih kmetov v okraju Radgona-Fürstenfeld v državnem zboru ono leto predložil načrt postave za „versko šolo“ ter so ga zavoljo tega „liberalci“ nemški in ž njimi v družbi žalibog tudi slovenski grdo obirali. Glavno mesto v našem cesarstvu se je torej „liberalizma“ že do dobra odkrižalo. In čudno! Pri nas na Slovenskem pa iz bele Ljubljane celó nekateri slovenski rojaki hočejo z ničvrednim „liberalizmom“ osrečevati Slovence! Niso li se „liberalci“ slovenski nič naučili

iz zgodovine in še iz nepozabljene skušnje? Ali so res toliko kratkovidni ter ne spoznajo, da s pogubonosnim „liberalizmom“ krvnemu rodu svojemu kopajo — národni grob. Koliko li moramo mi na Štajarskem kot iskreni prijatelji našega dobrega ljudstva pretrpeti grenkostij od strani nemških liberalcev, in sedaj dobivamo novega nasprotnika v obleki slovenske, v podobi „liberalcev“ slovenskih. Toti dandanes po vzgledu „liberalcev“ nemških z blatom ometavajo za domovino zaslužne konservative, duhovnike in svetovnjake; ni jim všeč, da so n. pr. vrli slovenski poslanci in drugi značajni gospodje bili pri „katoliškem shodu“ v Gradcu. Slovenski „liberalci“ naj pripišejo na svoj rovaš, če bodo drugi narodi o domoljubji cesarju vedno zvestovdanih Slovencev sodili krivo. Saj tudi nemško-národni prenapetneži Nemce spravljajo pred svetom ob dobro ime. — No, kam li sem zabredel? Beseda nanesla je pač besedo. Nameraval sem povedati, da so prenapeti „liberalci“ nemški v Gradcu že drugokrat vzrok, da Njih Veličanstvo ne obiše naše dežele. Prvič se je to zgodilo leta 1888, ko je bil napovedan cesarjev prihod k vojaškim vajam okoli Slovenjebistrice. Za letos so časniki že naznanili prihod ljubljene nam vladarja v Celje ob času vojaških vaj okoli dné 1. septembra. Ali iz zanesljivega vira sem te dni zvedel, da še o tem v Celji ne znajo nič gotovega. pač pa je gotovo, da povodom pokladanja temeljnega kamna za vseučilišče v Gradcu svetli cesar ne bode obiskal dežele Štajarske.

Hipoma Blanko nekaj vzbudi iz njenih turobnih mislij. Ljubeznivo dekletce kakih 12 let priskoči k njej ter jo prime za roko, rekoč:

„Mila Blanka, kaj si tako zamišljena, bodi vesela!“

Blanka pogleda dekleta — bila je njena sestrice Lenica — in tudi na njenih licih se že poznajo prva znamenja gobove bolezni. Stoži se Blanki o tem pogledu, obraz se ji zopet stemi, in gorjupo zavrne sestro:

„Vesela! Ha, ha! To bi bilo lepo, gledati gobovega človeka in — veselega! Vesel — izvržek človeštva! Ha, ha!“

„Draga sestra, to sedaj ni več tako hudo, odkar je naš dobri „makua“ (oče) na otoku.“

„Pusti me pri miru s svojim „očetom“. Ne maram ničesar slišati o njem; umaknem se mu s pota, kjer le morem.“

V tem pa se zasliši iz bližnje vasi z imenom „Kalavao“ petje, ki se je posebno milo razlegalo v večernem mraku.

„Kaj je to?“ vpraša Blanka, „pesem se razlega na našem otoku? Kdo pač more še peti na otoku gobovih?“

„Da petje!“ pravi Lenica. „Odkar je prišel oče Damien duhovnik na otok, zbira vsaki dan okrog sebe 40 otrok-sirot ter jih uči peti. Tudi jaz se jim pridruživ; Blanka, pojdi še ti z menoj!“ — Toda Lenica odide, a sestra še ostane. Blanka se zopet zamisli. Zadnji glasovi otročjih pesmi so se že davno izgubili v skrivnostnem mraku, a Blanka je še vedno slonela ob palmi ter se gotovo z bridkostjo spominjala nekdanjih srečnejših dnij . . .!“

II.

Lepo je bilo jutro drugega dne. Na vse zgodaj že se je glasil zvonček od kapelice kalavajske, vabeč prebivalce k daritvi, v kateri večna Ljubezen na Golgati pričeti krvavi dar skrivnostno nadaljuje v spravo zadolženega človeštva.

Pač je ni cerkve na svetu, v kateri bi se zbirali okrog altarja taki verniki, kakor tukaj v kapeli, katero oskrbuje pater Damien Deveuster.

Že so skupaj; vseh je kakih 500 katoličanov, mnogo jih je med njimi tudi druge vere, kateri tudi pridejo, da vidijo svojega ljubeznivega očeta Damijana. Tudi mala Lenica je v kapeli. — Tu se pri zbranih

Od Žalca. (Nemškutarski ploh.) V okraji celjskem je večina občin že zdavnaj dala slovo močnem nemško-liberalnim in nemškutarskim. In ko so tudi vsi trgi ob bregovih Savinje, od Gornjigrada do Sv. Jurija in Šmarja imeli že slovenski misleče predstojnike, županovali so tujega duha navzeti možje še med kmeti v Okolici Celje, na Teharji, v Škofljivsi, na Dobrni, v Pirešici, pa pri sv. Petru. Po imenovanih občinah so se prvi nemškutarstvu po robu postavili vrli kmetje v Pirešici, za njimi oni na Dobrni itd. Ali največ truda je stalo v Okolici Celje in pa v Škofljivsi, da se je razdrla nemškutarska trdnjava; v onej občini sedaj županuje Glinšek, a v drugej Bukovšek, oba za blagor ljudstva vneti Slovence. Jedinna občina Sv. Peter pri Žalcu se še ni mogla otresti duha nemško-liberalnega. Tukaj so se dne 3. junija vršile nove volitve v občinski odbor in izid volitev spričuje, da še ljudstvo le vstaja iz národnega spanja, ker so v odbor prišli samo štirje slovenske matere se zavedajoči možje, a večina drugih odbornikov še vlačí — „nemškutarski ploh“.

S Koroškega, 26. junija. (Razne vesti.) Koroški pešpolk „grof Khevenhüller“, štev. 7, praznoval je minuli teden spomin dvestoletnice svojega obstanka s sijajno slovesnostjo v Celovcu, od dne 23. do 25. junija. Na mnogih bojiščih bojevali so se koroški vojaki, vselej hrabro, mnogokrat zmagovalno, branéč domovino proti krutim sovražnikom. — Od vseh stranij vreli so ljudje v Celovec, da se udeležé redke slavnosti, ki je obsegala zgodovinsko

predstave v vojašnici, slavnostno mašo, skupne obede, ljudsko veselico itd. Za slavnost došlo je mnogo darov (nabralo se je 3377 gl. 20 kr., 3650 litrov piva, 541 litrov vina, 5000 smodk, itd.), tako, da so se té dni vojake obilno pogostovali. — Gotovo bodo ostali lepi duovi krasne domovinske slavnosti v prijetnem spominu vsem, ki so se je udeležili. — Stetoznana je že ljubezen in naklonjenost nemčurških „liberalcev“ do Slovencev. To ljubezen pokazala je nemška celovška gospóda zopet s tem, da je slovenskim Svečanom hotela vsiliti čisto nemškega učitelja. Pa opekla se je! Vrli Svečani, pravi slovenski korenjaki po vzoru preslavnega svojega vaščana, rajnega msgr. Andreja Einspielerja, postavili so se po koncu, ter pokazali ošabni celovski gospódi, da hočejo i v prihodnje še ostati verni katoličani in zvesti Slovenci, ki svoje dece ne dadó potrapati po nemško-liberalnih učiteljih. In glej, dosegli so po svoji odločnosti, kar so hoteli: dobili bodo slovenskega učitelja. Prav tako! Tudi rodoljubni občinski zastop v Žabnicah potegnil se je v zadnjem času pri višjih oblastnijah za slovenske in verske šole. Slava tako vrlim možem! — Zborovali sta v zadnjem času podružnici ss. Cirila in Metoda v Štebnu (Ziljska dolina) in v Vetrinjah pri Celovcu. Obadva shoda vršila sta se prav lepo, in udeležilo se jih je mnogo rodoljubov. — Novo cerkev zidajo v Porečah ob Vrbskem jezeru. Stala bode 11.000 gl. — Občina Bistrica-Sveče izvolila je častnim članom domačine, znane rodoljube: čč. gg: korarja Lambert a Eia-

gobovih bolnikih lahko spoznava, kako se gobova bolezen polagoma razvija na nesrečnih bolnikih. Znotraj in zunaj cerkve jih je mnogo klečalo, ki so bili na videz še popolno zdravi in cvetoči; le ako jih natančneje pogledaš, opaziš jim na obrazu črnkaste lise. Drugi zopet imajo polno turov; pri nekaterih so se ti že razpustili in taki so vsi polni ran. Za njimi so tudi taki, katerim je bolezen že razjedla cele dele života; nekateri so brez ušes, drugi brez rok itd. Živi že morajo gnjiti nesrečneži in ta bolezen opravlja pri njih posel, ki ga imajo sicer črvi v grobu.

Vsi torej, do zadnjega vsi okrog kapelice zbrani so gobovi, obsojeni v bližnjo smrt, zakaj ta bolezen nikogar ne izpusti iz svojih krempljev. In mrliški duh napolnjuje vso kapelico. Tedaj pa stopi v kapelo — angelj ljubezni, čudoviti apostol, ki je posvetil svoje življenje tem nesrečnim bolnikom. V mašni obleki stopi oče Damien k altarju, da daruje sveto mašo. Cvetočega obraza, v najlepši moški dóbi je, gosti lasje pokrivajo mu glavo in obličje mu je nebeško-milo. Tak stopi pred altar še z neizmerno lepšo dušo, da vnovič poroči svoje sree v krvi Go-

spodovi z občino gobovih, s katero je sklenil živeti in — umreti.

Po evangelju obrne se k ljudstvu ter začne oznanovati nesrečnim veselo oznanilo — evangelij. Zgovorno jim pojasnjuje, da je sicer huda nesreča, ki jih je zadela, a da najhujša še ni. Dasi namreč je telo ostudno in izročeno v smrt, vendar je njih duša lepa in odločena v večno življenje; ravno bolezen je marsikomu olepšala dušo. In govoril jim je, da niso zapuščeni, ako tudi so ločeni od svojih domačih in od rojstnega kraja. Bog prebiva med njimi, da jih tolaži in krepeča v bolezni. Pazljivo so poslušali gobovi besede svojega duhovnika; marsikateremu so se svetile solze v očeh; tudi naša znanka, Lenica, si jih je otirala iz lepih očíj.

Dobro uro pozneje bilo je že vse po otoku pri delu. Vsak je hotel tako lepo belo hišico imeti, kakor jo je napravil oče Damien in z njegovo pomočjo že tudi nekateri drugi; ona otožnost je izginjala in prebivalci so med delom pozabljali svoje gorje. Pridno so gradili koče, napravljali okrog njih vrtiče in jih skrbno dan za dnevom obdelovali. Oče Damien pa je bil povsod med njimi; in kamor je prišel,

spielerja, dekana Matijo Ambroža, in deželnega poslanca župnika Gregorja Einspielerja.

Občina Tolsti vrh imenovala je vč. g. Gregorja Einspielerja častnega občana. Cestitamo! —m—

Razne novice.

(Iz Cirknice) se nam poroča dné 30. junija: Tridnevnicó na čast sv. Alojziju smo tudi pri nas prav slovesno praznovali. Vsi za to sposobni učenci so opravili te dni spoved, oziroma sv. obhajilo. Na dan sv. Alojzija je bilo prvo sv. obhajilo. Ob 10. uri pa slovesna sv. maša, pri kateri so bili učenci cirkniške in rakovske šole pod nadzorstvom učiteljstva navzoči. Po sv. maši so bili vsi učenci obdarovani s spominom na sv. Alojzija. — Cirkniško jezero hitro vpada; kmalu bode vsa voda popolnoma izginila, ako ne bode skoro izdatnega dežja. — Bolezen na gobcu in na parkljih se je, žalibog, tudi v našo občino zatrosila. Vās Martinjak je popolnoma okužena. Tudi v cirkniškem trgu je že nekaj goved obolelo na tej bolezní. Škoda za živinorejce in voznike bode nezmerna, ako nas Bog kmalu ne reši te nadloge!

(Nove maše) bodo obhajali ljubljanski gg. novomašniki in sicer: Alojzij Češarek 2. avgusta v Ribnici. Franc Češarek 2. avgusta v Ribnici. Václav Filler 26. julija v Bečlínu na Češkem. Janez Globelík 26. julija v Polhovem gradu. Anton Hribar

26. julija na Krki. Frančišek Indof 26. julija pri čč. gg. oč. frančiškanih v Ljubljani. Valentin Jakelj 2. avgusta na Dovjem. Janez Kalan 26. julija v Škofji Loki. Frančišek Krumpeštar 9. avgusta v Tunjicah. Janez Lovšin 9. avgusta pri sv. Jakobu v Ljubljani. Jakob Matjan 2. avgusta v Šent-Vidu nad Ljubljano. Henrik Povše 2. avgusta na Dolih (pri Litiji). Alojzij Rudolf 2. avgusta v Črnem Vrhú (pri Idriji). Josip Seigerschmied 26. julija v Idriji. — Ivan Abram 9. avgusta v Idriji. Frančišek Pavlin 2. avgusta v Vipavi. Jakob Pavlovčič 2. avgusta pri sv. Petru v Ljubljani. Martin Poljak 26. julija pri č. g. uršulinkah v Ljubljani. Leopold Raktelj 13. avgusta pri č. g. uršulinkah v Ljubljani. Ivan Renier 26. julija v Laškem na Sp. Štajerskem. Alojzij Šarec 2. avgusta na Holmcu pri Kamniku.

(Gluhonemec protestant sprejet v katoliško cerkev.) Nedavno dné 23. junija se je opravljala v hiralnici v kapelici sv. Jožefa v Ljubljani ganljiva slovesnost. Gluhonemec 28letni vrtnarski pomočnik Adolf Pavlick, o katerem smo že sporočili, da je oblastru naznanil svoj izstop iz protestantske cerkve,

vse se ga je razveselilo, celo najhujše prizadeti bolniki so vsaj za trenotek pozabili svojo revo.

O krščanska ljubezen! Redkokedaj si svojo lepoto razvijala v tolikem blesku in v tako nebeški milobi, kakor na otoku gobovih!

Le jeden obraz se ni nikoli razvedril. To je bila zamišljena Blanka. Sedaj sedi pred svojo hišico zopet zamišljena. V mislih ji je trenotek, ko se je morala pred štirimi tedni ločiti od očeta in matere, ko so jo s silo odtrgali od onega lepega in ponosnega mladeniča, s katerim je bila zaročena, odtrgali — za vselej! Še je čula v duhu vpitje svojih domačih, še je slišala resni glas stražnika, ki jo je vlekel na ladijo, kjer je obležala nezavestna. Ko se je vzbudila, bilo je njeno rojstno mesto že daleč, na okrog pa samo neizmerno morje . . .

„Bog s teboj, Blanka!“ nagovori jo nenadoma oče Damien. Blanka je hotela zbežati v hišico

„Zaupaj na Boga in veruj v večno življenje!“ reče ji duhovnik in hiti memo nje, ker dolžnost ga kliče k umirajočemu; vsaki teden jih namreč pokoplje kakih deset do dvanajst.

III.

Minulo je že nekaj tednov, odkar so prvokrat otroci zapeli pod vodstvom očeta Damiena. Sedaj že znajo lepo peti. In treba je, da znajo, kajti približal se je praznik sv. R. Telesa in pevci bodo peli pri slovesni procesiji, česar do tedaj še ni bilo na otoku gobovih. — Lepo se je razvrstil sprevod. Za križem in zastavami so šli oni, ki so bili tudi po svojih bolečinah bližje križa, za njimi so šli pevci in glasno prepevali slavo Odrešeniku pričujočemu v sv. R. Telesu. Za temi pa je pod nebesom stopal oče Damien z Najsvetejšim in solze so mu lile po obrazu; ali solze veselja ali hvaležnosti ali sočutja ali ljubezni, kdo ve?

Deklice so posipale pot s cveticami, med njimi je bila tudi Lenica, ki je vzlasti molila za svojo sestro Blanko, katera ni hotela priti k procesiji. — Po dokončani slovesnosti je pripravil oče Damien udeležencem praznično kosilo; stregel je pričujočim oče Damien sam. Le videti bi ga morali, kako je hodil sem in tja, kako hvalil pevce in gladil deklice, ki so pri procesiji potresale cvetje na pot; za vsacega je imel poleg živeža tudi prijazno očetovsko besedo.

bil je zopet slovesno sprejet v katoliško cerkev. Cerkevno opravilo, ki je trajalo od $\frac{1}{2}$ 8— $\frac{1}{2}$ 10. ure, je izvršil mil. prošt dr. Jare; med opravilom se je spreobrnjenec kot gluhonem pismeno odpovedal krivoverstvu, opravil spoved in med sv. mašo prejel prvo sv. obhajilo.

(Iz Domžal) se nam poroča: Dne 1. julija ob $\frac{1}{2}$ 3. uri zjutraj vnel se je ogenj pri Ižancu, ki je naenkrat vpepelil hišo; ogenj se je nagloma zanesel na sosedov Rodetov hlev in kozolec s plaščem, kjer je bilo nad 500 centov krme, kar je povzročilo velikansk ogenj. Nekemu gostaču pri Ižancu zgorelo je 400 gld. denarja in vsa obleka. Zraven tega pogorelo je tudi še Lukeževo poslopje. — Strah po vasi je bil seveda velikansk, ker je bilo po noči in ker je bila cela vas v nevarnosti. Sreča, da je vendar še o pravem času prihitelo domače gasilno društvo z dvema brizgalnicama ter omejilo ogenj na omenjene hiše. — Pogorelci so zavarovani. — Tridnevnik sv. Alojzija se je tudi na Goričici zelo slovesno praznovala, vzlasti na praznik sv. Alojzija, ko so nekateri otroci prejeli prvo sv. obhajilo. Šolarji so bili obdarovani s podobnicami sv. Alojzija, prvo-obhajanci so bili pa tudi pogoščeni v farovžu. — Da se je slovesnost tako lepo izvršila, gre v prvi vrsti zasluga g. benef. Jak. Strupiču, kateremu tu izrekamo javno zahvalo.

(Hrvatska vlada in verska vzgoja.) List „Hrvatski učitelj“ v zadnji številki ostro obsoja odlok vlade, s katerim se je odpravila vsakdanja šolska maša v poletni dobi za mladino v srednjih šolah, učiteljskih šolah in pripravnicah. — Hrvatska vlada,

v katere odlokih veje duh vseučilišnega profesorja-ateista dr. Spevca, prav polagoma odstranja iz šol vse, kar bi mladini utrjevalo versko-nravno zavest. Pred par leti odstranili so veronauk kot predmet pri zrelostnem izpitu. Takrat je naglašal „Hrvatski učitelj“, da je to s pedagoškega stališča neosnovano, ker se s tem odstranja, kar prav za prav človeka čini zrelega človeka. „Spoznavanje kukca ima torej odličnejše mesto, nego spoznavanje Boga Stvarnika! Tem potom mora mladež veronauk in z njim seveda tudi krepost nizko ceniti in veronauk smatrati kot neko potrebno zlo.“ Zlate besede glasila hrvatskih učiteljev. — Ta članek ponatisnil je tudi „Ogledalce“. Nas le veseli, da ima med Hrvati še mnogo svetne gospode med njimi tudi učiteljev, ki tako vrolo branijo versko-nravno vzgojo. Slovenci v tem oziru v novejšem času žal nismo tako srečni.

(Razbojniški napadi na Slovence v Poreču.) Časniki poročajo iz Poreča: Pred kakimi tremi tedni prišel je neki kmet iz Kanfanara v Poreč po opravkih. Dva poreška fakina, videč kmeta, stopita k njemu, izprašujeta, odkod in kdo da je, ter ga izvabita seboj na obrežje. Tu ga naenkrat zgrabit in ga skušata vreči v morje. Kmet se z največjo silo iztrga tolara-jema iz rok, a ker le še ne mirujeta, potegne nož, da bi se branil pred nadležnimi napadi. Na njegovo vpitje prihitelo je skupaj ljudstvo od raznih strani, tudi stražniki so prišli. Kmet jel je pripovedovati, da sta ga hotela fakina vreči v morje, a da se jima je branil. Toda vse to ni nič pomagalo revežu, katerega so za 24 ur vtaknili v luknjo. — Lansko leto so našli poreški ribiči tudi mrtvega kmeta v morju;

Lenica je hitela domov; srce jej ni dalo počivati, dokler Blanki vsega ne pove, kar je lepega danes videla in okusila. Bil je že skoraj večer, ko je prišla do hišice. Čudno se ji je zdelo, kako da Blanke ni na vrtu. Nemirna je hitela v hišico, iskala sestro ondi, a tudi v hiši je ni bilo. Urno skoči proti znanemu nam palmovemu drevesu, kamor je vzlasti zvečer rada Blanka zahajala. Lenica jo kliče po imenu, a od nikoder ni nobenega odgovora. — V tem se je zmračilo in težki oblaki so prepregli nebo, jelo je bliskati, in grom je udarjal; bližala se je huda ura. Lenica je prišla že blizu skalnatih pečin, katere se dvigajo sredi poljan, in ki hranijo v svoji sredi malo jezerce. Ko tje kaj dojde deklica, zdi se ji, kakor da bi čula nekoga glasno govoriti.

„Kaj mi hoče to žalostno, nesrečno življenje? — Ali naj čakam, da mi ta ostudna bolezen razjé moja lica, in da naj kot gnjijoč mrljč tavam okrog podobna mrtvim, katere glojejo črvi? — Kaj pa še

imam na svetu, kar bi me tukaj zadrževalo? Zanima? — No ta bi bil vesel, ako bi me videl čez par mesecet v strašno razviti bolezni! . . .“

V tem trenutku se je zablistalo, in Lenica, ki je to govorjenje poslušala, zagledala je nekega človeka stati ob robu jezera; zagledala je pa tudi, da se neka lučica približuje od druge strani. Takoj je spoznala na robu jezera svojo sestro Blanko. Urno in s silo, sama ni vedela, kako, hitela je med petinami navzgor, in ravno ko je dospela na vrh, čula je, da je nekaj zaplosknilo v jezero — sestre več ni bilo na robu. V tem se zopet zablistalo in ona zagleda Blanko v valovih jezera. Vsa prestrašena zakriči in vpije na pomoč, in res sta kmalu pri njej dva moža; bil je oče Damien in cerkvenik, ki sta šla k umirajočemu z Najsvetejšim. V trenutku skoči cerkvenik v vodo in posreči se mu, ker se je neprestano bliskalo, da je prinesel Blankino truplo na suho. Sestrica pa je v tem trepetala in iskreno molila, da bi Blanko še živo rešili.

tedaj se je o tem mnogo govorilo, ali zvedelo se ni nič gotovega. Zagrizeni poreški italijani pa so rekli: „Jeden Hrvat manj“, s tem je bila zadeva vravnana.

(Iz Babnega polja) prejeli smo obširno poročilo, kako prijetno da so ondi praznovali Alojzijevo slavnost. — Poleg tega omenja poročilo, da tudi ondi delajo kmetom preglavico razne prepovedi zaradi živinske bolezni na gobcu in parkljih. Iz Babnega polja se namreč izvozi dosti lesa na bližnji Rakek in se s tem zasluži marsikak novčič, sedaj pa počiva vsa vožnja kmetom sevéda v veliko škodo. — Gledé na letino omenja, da bo de trave manj mimo lanskega leta; žito počasi raste zaradi hladnega vremena. Bati se je bilo pretekle dni celó slane, hvala Bogu, da je ni bilo. Da bi le tudi hude ure ne bilo, ki se že tu in tam oglašá.

(Nesreča v papirnici na Goričanah.) Dné 27. junija proti večeru ob 7 $\frac{1}{4}$ uri se je v tukajšnji papirnici v Goričanah ponesrečil delavec Miha Belec. Prijelo ga je neko vreteno za obleko ter ga vrtilo na okrog, z glavo in nogama butalo ob zid, dokler je bilo kaj obleke na njem. Ko se je obleka raztrgala, pade na tla z ubito črepino in potrtimi udi. Čevlji so mu bili med vrtenjem sami od sebe sezuti. V sv. olje je bil dejan, ter takoj umrl ob 8 $\frac{1}{4}$ uri. Zapustil je vdovo z dvema otročičema.

(Dvojna strašna smrt.) V ovsíški fari na Gorenjskem ožgala se je slaboumna 15letna deklica Neža Rozman med tem, ko so njeni domači šli v cerkev, tako nevarno pri ognjišču, da je že mrtva ležala poleg ognjišča na tleh, ko so domači prišli iz cerkve. — V Trstu pa so dobili v predmestju Porto šest mesecev starega otroka, katerega je mati za pol

dneva pustila v sobi na tleh, vsega objedenega od miši. Otrok je bil že mrtev, ko so ga dobili. Skoro ves obraz oglodale so mu miši. Ubogo dete!

(Strela.) Iz Stranj 28. junija: Strela ubila je v soboto popoldne tukajšnjemu posestniku Vodniku štiri govedi na paši v Bistrici. Škode ima nad 300 gld. Tudi pastirja je omamilo, pa je kmalu okrevál.

(Požar.) Na kresni dan je navstál v Kostanjevici velik ogenj, ki je v kratkem času uničil sedem poslopij. Zgorela je tudi kráva, 11 prašičev in mnogo perutnine. Eden gasilcev se je zeló opekél in poškodoval, tako da so ga odpeljali v Brežice v bolnišnico. Gasilci iz Krškega in St. Jerneja so prihiteli na kraj nesreče, in so s pridnim gašenjem zabranili še nadaljno razširjevanje ognja. — Na Brezovcu je dné 23. t. m. pogorela hiša in kajža posestniku Mart. Pleškotu. Domači gasilci pod vodstvom predstojnika Remšgarja so bili zeló marljivi pri gašenju. Škode ima pogorelec blizu 1800 gl., zavarovan je bil za 800 gld.

(Porotne sodbe v Celji.) Martin Belšák je Marka Kostanjevca v krčmi pri Borlu blizu Ptuja na roki hudo poškodoval z nesrečnim nožem. Zaslužil je zapor za tri mesece. — Hlapec Alojzij Strelec v Merétineh ob Dravi je po smrti svojega gospodarja Horvata v l. 1883 našel denar okoli 2000 gld. in za sebe pridržal. Za to so mu prisodili hudo ječo skoz 15 mesecev. — V Rozmencih je 8 let star Podgoršek zažgal slamo pri poslopji lončarja Ferša. Ogenj so pogasili še ob pravem času. Fanteka je podučil Franc Krivec in sebi s tem podukom priskrbel 13 mesecev hude ječe. — Čevljar Eigner je pijan ležal ob besti blizu Vozenice, tukaj ga je z

Položili so jo natrato. Oživljali so jo in naposled se Blanka zave. Ob svetilnici, katero je nosil cerkvenik, zagleda Blanka svojo sestro in očeta Damiena. Z obema rokama pokrije svoj obraz; najbrže da se je sramovala svojega dejanja. — Cerkenik in Lenica sta peljala Blanko domov, za njimi pa je šel pater Damien z Najsvetejšim.

IV.

„Ali si že slišal, da prihodnjo nedeljo pride škof iz Honolulu k nam?“ pravi deček svojemu tovarišu, ki sta čakala na pevsko uro pred kapelico očeta Damiena.

„Da, saj nam je oče Damien že povedal. — Takrat bomo zopet nove pesmi peli.“

Res se je kmalu to uresničilo. Gobovi so većinoma vsi pričakovali blizu kapelice prihod škofov. Njim na čelu pozdravi došlega škofa oče Damien s prisrčnimi besedami. V slovesnem sprevodu peljejo na to škofa v kapelico, ki je bila posebno praznično

ozaljšana za to slovesnost. Tam pa proti sklepu slovesnosti spregovori škof Herman te-le besede: „Oče Damien, Njega Veličanstvo kralj Kalakava I. mi je naročil, da ti s tem znamenjen ozaljšam tvoje prsi.“ — Na to pripne iznenadenemu duhovniku velik vitežki križ na prsi. Neizmerno veselje zavládalo je med gobovimi, ko so videli, kako tudi kralj časti njih dobrotnega očeta. P. Damien pa ni imel rad te odlike in le iz pokorščine je nosil toliko časa vitežki križ, dokler je bil škof na otoku.

Pri tej prelepi slovesnosti pa ni bilo male Lenice; čuti je morala doma pri svoji nevarno oboleli sestri Blanki. Pač je čula v svojo hišico veselo petje, ki se je razlegalo iz kapelice, pač bi se bila rada udeležila slovesnosti, a ni si upala tudi za trenutek zapustiti Blanke.

V tem težavnem poslu podpiral je Lenico oče Damien, ki je vsaki dan prišel obiskat bolnico. — Blanka je imela vročinsko bolezen, in se ji je dolgo časa blédlo. Ko je prvíkrat spoznala o. Damiena,

nožem razmesaril dninar Janez Glaser. Eigner je umrl, a Glaser bo pokoro delal 6 let v hudi ječi. — V Votkovcu sta pri viničariji Rakuševaj rudečega petelina spustila na streho Martin Kupčič in Franc Cigula, oba iz Zakolšaka; za dobrotljivost je prvi dobil hude ječe 6 let, drugi pa 6 mesecev. — Pri Sr. Jarneju je hišo Orličev rožgala 14 letna Micika Gedel; da ni storila prav, imela bo čas obžalovati v hudi ječi 3 leta. — V Ptui in na Krapini so na sled prišli novemu denarju. V svoji „fabriki“ ga je delal Jurij Hvalec iz Velikega Okiča, za plačilo so mu odmenili ječe 15 let; pomagali so mu Gašpar in Jože Potočnik pa Mlakar, tem so sodniki prisodili ječe 7 in 5 let, a zadnjemu 5 mesecev. — Zavoljo hudega telesnega poškodovanja je Janez Golob iz Modraž obsojen na 6 let hude ječe, Simon Bračko in Novak pa na 1 leto hude ječe. — Zavoljo izneverjenja obtoženi sodnik Sorko v Slovenjibistrici je spoznan za nekrivega.

(Občinski odbor za Okolico Celje) je za častne občane imenoval sledeče gospode: župnik Žčkar v Vitanju, kapelan Hudovernik v Mariboru, župan Hausenbichler v Žalcu. Vsi so si nabrali neminljive zasluge za tamošnje kmetško ljudstvo. Gospoda duhovnika sta mnogo mnogo let kapelanovala v Celji ter skrbela za duševni in telesni blagor ubogega kmeta.

(Na Brezji pri „Mariji Pomagaj“) kjer se zida nova cerkev, se še vedno opravlja služba božja v čudodelni kapelici Matere božje; sv. maše se bodo brale skozi celo leto, torej se romarji, ki so namenjeni na Brezje, vsaki čas zamorejo udeležiti svetih maš. — Nova cerkev bo zelo lepa in jo prav pridno zidajo.

(Posebna vlaka na Višarje.) Kakor smo včeraj poročali, priredi tudi letos ljubljanski potovalni odbor posebna vlaka na jako priljubljeno svetišče, svete Višarje. Ob teh prilikah obiščejo lahko udeleženci vračajoči se od sv. Višarja svetišče Marije Pomagaj na Brezjah, kjer se vidi zadnjikrat kapelica v sedanjem stanu, pozneje bode prezidana. — Pri vlak dne 11. t. m. priredil se bode za Notranjce in Gorenjce, ter se bode odpeljal od postaj Trnovega, Šempetra in vmes ležečih postaj do Ljubljane; z Gorenjskega pa od Lesec ozir. vmes ležečih postaj. — V soboto dne 18. julija odpeljal se bode pa posebni vlak s Štajarskega in Dolenjskega, in sicer iz postaj Ormoža (Friedau), Ptuj, Celja, Brežice, Krškega, Zidanmosta in z vseh vmes ležečih postaj. Cena vožnji je tako nizka, da omogoči vsakomur udeležbo. Naj omenimo cene le nekaterih glavnih postaj, ki je veljavna za tje in nazaj. Iz Trnovega velja tretji razred gld. 3.85, drugi razred gld. 6.40, iz Šempetra tretji razred gld. 3.45, drugi razred goldinarjev 5.85, iz Ljubljane tretji gld. 1.45, drugi gld. 2.90, Kranja tretji gld. 1.—, drugi gld. 2. Lesec tretji gld. —.85, drugi gld. 1.70. — Iz Ormoža tretji gld. 6.—, drugi gld. 9.60, Celja tretji gld. 3.80, drugi 6.30, Brežice tretji gld. 4.20, drugi gld. 7.—, Zidanmosta tretji gld. 3.10, drugi gld. 5.30, iz Litiče tretji gld. 2.40, drugi gld. 4.20. — Listki in vsporedi dobijo se pri sl. župnijskih, občinskih in poštah uradih, neposredno pa pri potovalnem odboru v Ljubljani, Marijin trg števil. 1. Udeležencem vlaka z Štajarskega in Dolenjskega, ki hočejo ob tej priliki obiskati Trst, dovoljena je do polovice znižana vožnja cena.

videlo se ji je, da se sramuje. — „Kdor se sramuje, že obžaluje,“ tolažil je duhovnik Lenico, ki mu je tožila sestrino žalostno osodo.

V.

Približalo se je poletje; Blanka je bila še vedno bolna; tedaj pa se je na otoku pripetilo zopet nekaj nenavadnega; prišle ste namreč po vzgledu o. Damiena dve redovni sestri sv. Frančiška na otok gobovih, da jim strežeti in če treba zanje tudi svoje življenje darujete. O. Damien takoj jedno pošlje Blanki v postrežbo, Lenčica je bila neizmerno vesela, Blanka pa je bila od početka nezaupna do nje.

„Škoda“, rekla je Lenčici, ko je sestra-postrežnica odšla iz hišice, „škoda, da bo tudi ta lepa cvetoča sestra v kratkem nosila na svojem obrazu črnkaste lise.“

Te besede pa je slišal o. Damien, ki je ravno v hišo stopil ter urno spregovoril: „Ali meniš, Blanka, da je še kaka večja sreča na svetu, kakor iz lju-

bezni do gobovih gobov postati, da bi jih pridobil za Kristusa?“ — Te besede so mogočno vplivale na Blanko. — Zadnji čas je pretrpela že mnogo hudih poskušanj; njena duša se je vedno bolj čistila in milost je spreobrnjenju pot pripravljala.

Ko se o. Damien poslovil, tedaj Blanka prime sestrice za roko ter pravi: „Vem, draga moja, da si za me veliko molila in veliko trpela, moč za to si dobivala v kapelici pri o. Damienu. — Tudi jaz želim tebe posnemati. Cerkev, ki rodi take angelje ljubezni, kakoršni ste o. Damien in sestra Ana in — ti, ne more nam hudega želeti. Sedaj tudi jaz spoznavam časno življenje in njegov namen. Izgubljajo se mi vedno bolj sanje, ki sem jih sanjala o slepotni časni sreči. — Gob na telesu mi je bilo potreba, da se ozdravim gob na duhu.“ — Neki nebeški sijaj obdajal je obraz Blanke, ko je te besede govorila. Tedaj pa je obmolknila in zajokala. Z njo je jokala sestrice, a bile so to solze najčistejšega veselja.

(Kje so nebesa?) Neki duhovnik je govoril v nedeljo v cerkvi posebno lepo o nebesih. Drugi dan sreča enega svojih zelo bogatih faranov. Ta ga podraži rekoč: „Gospod župnik, vrolo ste včeraj pridigovali o nebesih, vendar tega pa niste povedali, kje da so prav za prav nebesa!“ — „To vam lahko sedaj povem“, reče mu duhoven. „Tam na koncu ulice živi v naši župniji mož z ženo in z dvema otrokoma. V njih majhni sobici ste dve postelji, na eni leži žena, na drugi pa otroci — vsi bolni. Peč v hiši je mrzla, ker revni so in nimajo si s čem kupiti drv, na ognjišču ni videti ognja, ker ni kaj postaviti k ognju. Bevsčina v družini je neznosna. Svetujem vam, prijatelj, pojdite tje in izročite tem siromaškim ljudem deset ali dvajset goldinarjev za prvo potrebo in obljubite jim, da jih hočete zavoljo Boga podpirati v bolezni. Ako to storite in bi vendar še ne vedeli, kje da so nebesa, potem vam jaz plačam, kar ste darovali družini.“ — Toda duhovniku tega ni bilo potreba, kajti bogati mož je v onem trenutku, ko so ga siromaki sprejeli kot iz nebes poslanega dobrotnega angelja, čutil takoj, kaj in kje so nebesa; zvedel, da so ondi nebesa, kjer se opravljajo dela krščanske ljubezni. — Vsak, ki je bral te vrstice, naj tudi sam poskusi, kje so nebesa ter naj vsaj z majhnim dobrim delom svojemu bližnjemu pomaga v katerikoli potrebi.

(Zlata beseda o slabem berilu.) Slabe knjige in časniki so kakor pravi strup za dušo. Budé namreč strasti v človeškem srcu, človeku zagrenijo lepo be-

Drugi dan je prišel o. Damien s sv. obhajilom in po končanem opraviilu rekel pričujočim: „Taki trenotki poplačajo me obilno za cela leta stisk in trpljenja. O kako Bog bogato plačuje dela, ki jih iz ljubezni do njega opravljamo.“

VI.

Par let pozneje in zelena trava je rastle na grobu, ki je kril dvoje ljubečih src — Blanko in Leno. Ne dolgo za njima vlegel se je tudi o. Damien v grob počivat. Pet let je že glodala gobova bolezen na njem, naposled je postal tudi ta junak — žrtev smrti. Deset let je bival na otoku, dne 15. aprila 1889 pa je izdihnil svojo plemenito dušo. Iskreneje pa niso še nikoli žalovali in hvaležnejši točili solza na prezgodnji grob, kakor so to storili gobovi bolniki ob pokopu svojega očeta . . . Najlepše cvetice, kar jih cvetě na otoku, krasijo grob očetov.

Vsaki dan zvečer kleči nastotine gobovih ob grobu o. Damiena, žalost jim polni srce, a z njo se družijo tudi upapolno veselje; saj gobovi tako hitro padajo drug za drugim v grob, a v trdni nadi, da ondi nad zvezdami zopet najdejo svojega ljubljence — o. Damiena.

rilo; kristijan postane mrzel, neobčutljiv in razburan. Neki sicer pameten in dober sin v družini prebiral je rad slabe knjige in si naročal brezverske časnike. Mati ga zaradi tega nekega dne pokara. A sin jo tolaži rekoč: „Ej, kaj se boste toliko hudovali zaradi tega. Saj na tem nič ni; danes berem, a jutri že pozabim, kaj sem bral. To mi torej ne more nič škodovati.“ Brat, vpraša ga nenadoma starejša do-rasla sestra, ki je poslušala razgovore med sinom in materjo, „kaj pa smo v nedeljo jedli?“ — Brat ni vedel, kaj bi na to nenadno vprašanje odgovoril; naposled pravi, da se več na to ne spominja. — „Poglej“, pravi sestra modro, „ti se sicer ne spominjaš, kaj si v nedeljo jedel, in vendar je ta jed te be redila.“ — Tem priprostim, a jasnim besedam brat ni mogel nasprotovati. Podal je sestri roko in od tedaj ni več bral slabega berila. „Saj so tudi dobre knjige in krščanski časniki zanimivi in kratkočasni, te berimo in se iz njih učimo za življenje“, dostavila je sestra in prav je imela. Tako naj bi bilo sploh v vsaki krščanski družini, kjer kaj berē. Slabo berilo je onesrečilo že mnogo družin.

(Kilo svinjetine velja) po mestih: Trst 50 do 66 kr., Celovec 80 kr., Gradec 64—80 kr., Ljubena 64 kr., Beljak 50—60 kr., Lince 60 kr., Praga 52 kr., Dunaj 50—100 kr., Zagreb 46—52 kr., Reka 62 kr., Maribor 56 kr.

(Tržna cena v Mariboru.) Pšenica 7 gl. 80 kr., rž 6 gld. 40 kr., ječmen 6 gld. 40 kr., oves 4 gld. — kr., koruza 6 gld. 60 kr., hajdina 6 gld. 50 kr., krompir 2 gl. 50 kr., vse po hektolitr; kilo fižole 10 kr., leče 28 kr., graha 24 kr., riže 28 kr., sladkorja 34 kr., suhih sljiv 32 kr., čebule 8 kr., hrana 16 kr., putra 90 kr., masla 1 gld., masti 66 kr., slanina (špeha) sveže 56 kr., poveljene 65 kr., liter mleka svežega 10 kr., posnetega 8 kr., olja laškega 48 kr., repičnega 40 kr.; jajce 2½ kr.

Prilodnja številka „DOMOLJUBA“ izide dne 16. julija.

Tržne cene v Ljubljani

dne 1. julija.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, hktl.	7 64	Špeh poveljen, kgr.	— 64
Rež,	5 53	Surovo maslo, „	— 63
Ječmen, „	4 23	Jajce, jedno „	— 2
Oves, „	3 —	Mleko, liter „	— 10
Ajda, „	5 36	Goveje meso, kgr.	— 60
Proso, „	5 54	Telečje „	— 50
Koruzna, „	5 80	Svinjako „	— 64
Krompir, „	2 50	Koščunovo „	— 40
Leča, „	10 —	Pšeneec „	— 40
Grah, „	10 —	Golob „	— 17
Fižol, „	9 —	Seno, 100 kgr. „	1 42
Maslo, kgr.	— 84	Slama, „	2 32
Mast, „	— 66	Drva trda, 4 mtr.	6 30
Špeh svež, „	— 54	„ mehka, „	4 20

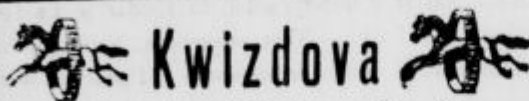
Opravništvo „Domoljuba“.

Vsem

kmetovalcem, trgovcem in obtrnikom in
sploh vsem, ki želijo to ali ono stvar spečati ali
pa kupiti, priporočamo, naj naznanjajo to v

„DOMOLJUBU“

ki je za to najbolj pripraven, ker je med vsemi
slovenskimi listi najbolj razširjen in ima svoje
bralce med vsemi stanov.

Kwizdova Korneuburška živinska redilna štupa za konje, govedo in ovce.

Vše skoro 40 let z najboljšim uspehom rabljena
v premnogih hlevih pri pomanjkanju ješčosti, sla-
bem prebavljanju, da dajejo krave boljše mleko
in v večji meri; bistveno utrjuje naravno moč ti-
vni proti okuževalnim vplivom.

Cena $\frac{1}{2}$ škatljici 70 kr., $\frac{1}{4}$ škatljici 35 kr.

Pravi z gornjo carstveno znamko se dobiva v vseh le-
karnah in drogerijah v Avstriji in na Opaterskem.

Vsak dan pošilja po pošti glavna zaloga (10-5)

Franc Iv. Kwizda,

c. in kr. avstrijski in kr. rumunski dvorni za-
lagatelj, okrožni lekar, Korneuburg b. Wien.

Najnižje cene.

Največji izbor.

Preobleke. Poprāvila.

L. Mikusch,
tovarna dežnikov,
Ljubljana, Mestni trg 15.

Na Brezji pri Mariji Pomagaj tik cerkve
je naprodaj

posestvo,

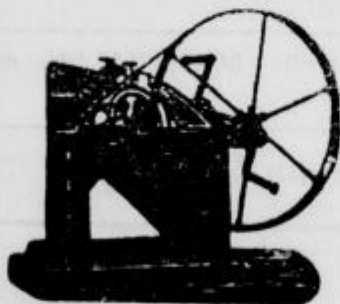
hiša s kmetijskimi poslopji in okoli 20 oral zemlje,
ali vse skupaj ali le nekoliko.

Natančneje pové lastnik, g. Janez Ažman, na
Brezji hiš. štev. 55.

(3-2)

Vsi stroji za kmetijstvo in vinorejo!

Plugji, brane, njični valarji, sejalnice, stroji za košnjo, obračalnica
za seno, konjske zobače, stiskalnice za seno, mlatilnice, gepelji, loko-

mobili, trieure, snažilnice žita, stroji
za robkanje turšice, slamoreznice, stroji
za trenje žita, za rezanje rope, za
mlenje in mečkanje sadja, za stiskanje
grozdja in oliv, peronospora-aparati,
stroji za lupljenje ovočja, sušilnice za
ovočje in zelenjad, smrkli za vod-
njake, krožne fage, decimalne tehtnice,
tehtnice za živino, mlečni separatorji,
priprava za vzdigavanje sodov, stroji
za vrtanje, avtomatično delujoče sti-
skalnice sladke krme, stroji za tehtanje,

(20-10) tresilice itd. (20-8)

Vse najboljše izdelano po najnižji tovarniški cen.

Jamstvo! Pripravno plačevanje! Cas poskušnje!

Zaloga kmetijskih in vinorejskih strojev

IG. HELLER, II, Dunaj, Praterstrasse 78.

Bogato ilustrovani 144 strani obsežajoči ceniki v nemškem, italijanskem
in slovanskem jeziku se pošiljajo gratis in franko.

Zanesljiv zastop se povsod osnujejo.

Loterijske srečke.

Brao	24. junija:	54.
Dunaj	20. junija:	4.
Gradec	20. junija:	1.
Lince	27. junija:	3.
Praga	1. junija:	52.
Trst	27. junija:	41.
		57.
		85.
		70.
		86.
		68.
		50.
		28.
		43.
		51.
		89.
		49.
		20.
		70.
		23.
		12.
		25.
		13.
		29.
		52.
		3.
		59.
		54.

Cena
2 gld. 95 kr.

S kalendarijem
3 gld. 75 kr.

Ura z

in zvončkom,
sveti, vis. 18 cm
vine, je dobiti

budilnikom

ki se po noči
vokrovu iz ko-
vine v tovarni

EMIL MAYER na Dunaji,

I, Bauernmarkt, 12. (12-10)

Ura s kukavico, ki naznanja čas, v lično iz-
rezljanej omari, podobarsko delo, s koščenimi ka-
zaleci 8 gld.

Ceniki stenskih in žepnih ur se pošiljajo
brezplačno, če se zahtevi priloži poštna marka za
poslatev. (13-13)

Pečarja **Uran in Večaj**

priporočata svoje trdno in lepo narejene peči in druge gli-
naste izdelke po najnižji ceni. Blago se dobiva v Ljubljani,
Gradišče, Igriške ulice št. 8. (8-2)

Ravnokar je izšel prvi zvezek
lične knjižice z naslovom:

Povesti slovenskemu ljudstvu v poduk in zabavo.

Sestavil in uredil

A. Kalan.

urednik »Domoljuba«.

— Ponatis iz »Domoljuba« —

I. zvezek. — Cena 20 kr.

Obseg:

Zlati lasje. — Dedščina. — V za-
metih pokopan. — Veronika. — Sama
smola! — Trojni sveti večer. — Božič
na sv. Gothardu. — V valovih živ-
ljenja. — Lovski tat. — Luč na oknu.
— Po viharju svetlo solnce. — Požar.
— Lepi pirhi. — Marušnik. — Ob-
hajilo v jedi.

Dobiva se v »Katoli. Bukvarni«
in pri H. Ničmanu v Ljubljani.

Gostilna na svetih Višarjih.

Slovincem, ki romajo na sv. Višarje,
naznanjam, da dobijo v moji gostilni na
Planini najboljša dolejska vina in dobre
jedi. — Tudi izdelujem in prodajam foto-
grafije vsake vrste po najnižjih cenah.

Tomaž Pucher,
gostilničar in fotograf.

(3-3)

Tinktura za želodec.

(Tinctura Rhei Comp.)

lekarja Plecollja v Ljub-
ljani, narejena z večine iz
samega pristnega kineškega
revnja, je ukusno in izdatno
zdravilo, katero ureja funk-
cije prebavnih organov. Raz-
pošilja jo izdelovatelj v za-
bojčkih po 12 steklenic.

Jedna steklenica velja 10 kr.

(60-17) (60-42)

Ravnokar je izšla v novi kaj lični
izdaji molitvena knjižica z naslovom:

Stežica v nebesa.

Bukvice
pridnim otrokom
mesto podobic.

Izdala in založila

J. in Z.

Četrta natis.

Radi primerne vsebine za otroke res
kaj prikladna knjižica velja pol trdo ve-
zana samo 10 kr. komad. Dobiva se v

Katoliški Bukvarni v Ljubljani.

Kmetovalcem, kateri se hočejo poučiti o
marsičem, kar koristi njihovemu uspešnemu
gospodarstvu, priporočamo knjižico

Kmetom v pomoč.

Narodno-gospodarska razprava.

Spisal
Ivan Belec,
župnik.

Cena 20 kr.

*Vsebina: Ktere stroške imajo kmetje? —
Kakšne dohodke imajo kmetje? — O zemljiškem
dolgu. — O stalnem domu. — Sklep.*

Dobiva se v „KATOL. TISKARNI“ v
Ljubljani.

V najem se da takoj za nizko ceno (3—2)

Kovačnica

ob jako obiskovani okrajni cesti. Kje? pové upravništvo.

Obrabljene pismene marke kupuje
vsak čas
G. Zechmayer, Nürnberg.

Obrazci zastoj. (20—9)

Varstvo proti

šivinski kugi,
pšenu prašičev,
muham v hlevih,
mrčesom vsake vrste,
gnjilobi in oštorjenju lesa,
hišni in židni glivi,
mokrim zidovom itd.

daje priznano najboljši

Barthel-ov izvorni

(16-11)

carbolineum

hkratu najcenejši in najboljši orehovorjavni na-
maz za lesene predmete, kateri potem 3—4krat
dlje trpé.

5 klg. po pošti glđ. 1.50, 100 klg.
glđ. 16.— na Dunaju.

Troški majhni — korist stoterna.

Prospekti in vsa druga pojasnila zastoj in franco.

MIHAEL BARTHEL & Co.

Dunaj, X., Keplergasse 20.

(Ustanovljeno 1781.)

(7)

Zalogo imata

brata Eberl-a v Ljubljani.

Dopisuje se slovenski.

Štefan Čadež,

podobar in pozlatar v Dupljah, p. Podbrezje.

se priporoča prečast. duhovščini za naklonitev po-
dobarskih del po primerno nizki ceni. (3—2)

Reboi za na glavo,
svilnati in volneni, v najrazličnejših bojah, platno, kotonina,
hlačevina, volneno blago
lepo, močno, dvojne širokosti, meter po 50 kr. in više.

(6)

Fr. Petrič,

trgovina z manufakturnim in kramarskim
blagom
v Ljubljani, Špitalske ulice 6

Domača trdka!
Poleg Lingarjevih ulic.

Najnižje cene!
Ceniki in vzorci franco!

priporoča svojo največjo zalogo in najraznovrstnejšo izbero
modnega in kramarskega blaga,
sukna za moške in ženske obleke.